

tyder baade med Hensyn til de gode Sider og med Hensyn til de Byrder, der ere forbundne dermed. Det er det, jeg mener er dette Lovforslags Betydning, og derfor tillader jeg mig at opfordre dette Ting til ikke at se alt for snævert paa denne Sag, men se paa den som et Samfundsspørgsmaal, som ganske sikkert i kommende Tider vil faa overordentlig stor Betydning. Dette Ting har jo den Hovedopgave at værne om en sand og sund Konservatisme her i Landet, at søge at værne om de bestaaende Samfundsforhold, og jeg mener derfor ogsaa, at en Sag som denne skulde netop det høje Landsting ikke blot ikke holde tilbage, men det burde ligefrem gaa i Spidsen. Thi det er min Overbevisning, at hvert eneste lille besiddende Landmandshjem, man rejser i Landet i en saadan praktisk Virksomhed, hvor man bruger baade sig selv og sine Børn, vil yde ganske anderledes Modstand end baade hundrede og tusinde lærde Foredrag om Socialismens Fordærvlighed.

Jeg vil slutte disse Bemærkninger med at udtale Haabet om, at den højtærede Landbrugsminister ogsaa maa kunne slutte sig til Folketingets Forslag, hvis det skulde vise sig, at der var Mulighed for at faa et Flertal for det ogsaa i dette Ting.

J. Pedersen: De ny Punkter, der ere i dette Forslag, antager jeg ikke ere af den Beskaffenhed, at de ville forvolde nogen større Vanskelighed, naar der skal være Tale om en endelig Overenskomst. Ganske vist hørte jeg, at den ærede Landbrugsminister tillagde disse Spørgsmaal nogen Betydning, men jeg tror, at dersom man kan overvinde de gamle Uoverensstemmelser, ville vi ogsaa kunne komme over de ny. — De gamle Spørgsmaal har jeg ikke Lyst til at udtale mig om nu. Jeg er nemlig af den Mening, at det vil være fuldstændig uden Betydning for den endelige Afgørelse, om man her giver sig til paa en frisk at debattere de 3—4 Hovedpunkter, som have ligget Tingene imellem, og hvorom det er meget vanskeligt at sige noget nyt. Jeg tror ikke, man ved en saadan Debat vilde komme Afgørelsen et Haanfjed nærmere. — Det, det kommer an paa, er, hvorledes Sindet er i Rigsdagens to Ting med Hensyn til Gennemførelsen af denne Sag. Jeg vil her helst holde mig til, hvad den ærede Landbrugsminister sagde, at der i Folketinget er en oprigtig god Vilje, og at der i Landstinget er et oprigtigt Ønske om at løse dette Spørgsmaal. Hvis dette, som jeg altsaa

haaber, er rigtigt, mener jeg, man ogsaa maa komme til et Resultat, thi jeg er enig med den ærede Landbrugsminister i, at hvis dette ikke sker denne Gang, vil det være meget vanskeligt, om end ikke umuligt, at komme til en Løsning senere. Hver Gang en saadan Sag strander, optaarner der sig ny Vanskeligheder, og hver Gang vil man være fristet til at søge ny Veje, ny Løsninger, og vi hørte af et Citat fra det andet Ting, som blev oplæst af den ærede Ordfører, at man ogsaa andetsteds har tænkt sig Muligheden af at slaa ind paa ny Baner til Spørgsmaalets Løsning. Skønt jeg ikke ved, i hvilken Retning disse gaa, tvivler jeg dog paa, at disse Veje i en nærmere Fremtid kunne føre til nogen Løsning.

Den ærede Ordfører sagde, at han ikke saa saa lyst paa denne Sag, ikke havde noget lyst Haab om, at Sagen skulde kunne løses, og han anførte som Grund, at Folketinget paa alle Punkter har fastholdt sin tidligere Stilling. Jeg tror imidlertid ikke, den ærede Ordfører bør lægge alt for megen Betydning ind deri, thi jeg tror, at hvis det havde været Landstinget, som havde haft Sagen først til Behandling, vilde det have gjort ganske det samme. Det er naturligt, at Tingene, naar de skulle forhandle, indlede med hver at fastholde deres tidligere Stilling. Den ærede Ordfører sluttede jo ogsaa med at anbefale Landstinget at gøre akkurat det samme ved at føre Forslaget tilbage til dette Tings tidligere Affattelse, og jeg tvivler intet Øjeblik om, at dette vil ske. Jeg sluttede mig gerne til den ærede sidste Talers Ønske om, at dette Lovforslag vedtages uforandret, dersom jeg havde Haab om, at det vilde nytte noget. Men jeg har været længere i dette Ting end det ærede Medlem og har Erfaring herfra, og jeg ved, at naar den ærede Ordfører, paa dette Trin i hvert Fald, anbefaler at føre Forslaget tilbage til Landstingets gamle Affattelse, vil dette ske. Men derfor skal man hverken fra den ene eller den anden Side betragte Sagen som haabløs. Jeg har ganske vist den Mening, at Sagen burde være løst i Fjor, og da Sagen var til Behandling her efter Fællesudvalget, havde jeg Lejlighed til at gøre ret udførlig Rede for, hvor nær man var kommen hinanden fra de forskellige Sider. Og jeg har fremdeles den Mening, at det, der laa Tingene imellem, var egentlig ikke af den Beskaffenhed, at man burde skilt sig derpaa. Lad os nu haabe, at man maa komme til Forstaaelse i Aar. Jeg er imidlertid klar over, at skal